Prosinec v pranostikách

Prosinec naleje a leden zavěje.

Jaké zimy v prosinci, taková tepla v červnu.

Mrazy, které v prosinci brzy ochabnou,
znamenají zimu mírnou.

Je-li prosinec deštivý, mírný a proměnlivý,
není se kruté zimy třeba báti.

Hřmění v prosinci zvěstuje silné větry.

V prosinci-li zima, sníh-li hojně lítá,
hojnost všady bývá žita.

Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.

ŠEBETOVSKÝ ZPRAVODAJ

55. ročník PROSINEC 2014

Pozvánka

Obecní úřad Šebetov spolu se Sborem pro občanské záležitosti si Vás dovolují co nejsrdečněji pozvat na tradiční

PŘEDVÁNOČNÍ POSEZENÍ,

které se uskuteční v neděli **14. prosince 2014** od **14 hodin** v sále kulturního domu.

PROGRAM:

- vánoční pásmo místních dětí
- videoprojekce fotografií a videí z letošního dění v obci
- hrát a zpívat bude živá hudba RP Band Jiřího Rosenberga
- a možná přijde i kouzelník...

Přijměte naše pozvání ke svátečnímu stolu s malým občerstvením.

Zubní pohotovosti

Zubní pohotovost je dle rozpisu zajištěna o sobotách, nedělích a ve svátky od 8 do 12 hodin.

13.12. MUDr. Ševčíková R., Poliklinika Blansko, Sadová 33, telefon 516 488 454
14.12. MUDr. Štrajtová, Černá Hora, zdrav. středisko, telefon 608 220 806
20.12. MUDr. Šumberová, Lysice, Komenského 429, telefon 516 472 227
21.12. MUDr. Staňková V., Jedovnice, zdrav. středisko, telefon 516 442 726
24.12. MUDr. Bočková, Kunštát, nám. ČSČK 38, telefon 516 462 203
25.12. MUDr. Tomaštíková, Adamov, Smetanovo nám. 327, telefon 516 446 398
26.12. MUDr. Hošák, Adamov, U Kostela 4, 516 446 428
27.12. MUDr. Well, Adamov, Smetanovo nám. 327, telefon 516 447 605
28.12. MUDr. Žilka, Benešov 19, telefon 516 467 313

Mimo výše uvedenou dobu je služba zajištěna v Brně. Úrazová nemocnice v Brně, Ponávka 6, tel. 545 538 111. Službu zajišťuje ve všední dny od 17 hodin do 7 hodin. O sobotách, nedělích a svátcích nepřetržitě 24 hodin.
Informace k ostatním pohotovostním službám je možné zjistit na telefonu Nemocnice Boskovice, číslo 516 491 111.

MUDr. Petr Lick **neordinuje** ve dnech 15. - 17. prosince. V pondělí 15. 12. a v úterý 16. 12. zastupuje na zdrav. středisku v Šebetově MUDr. Adolf Lick od 8 do 12 hodin. Ve středu 17. 12. ordinuje MUDr. Adolf Lick na Benešově.

Socha Panny Marie se vrací

S příslibem dotace byly v druhé polovině prázdnin zahájeny práce na celkové renovaci sochy Panny Marie Bolestné na návsi. Socha byla rozebrána a převezena do dílny restaurátorů do Lednice. Obecní pracovník s brigádníky obnažili původní a silně poškozené základy a vybudovali nový masivní betonový podstavec. Souběžně s odvozem sochy začaly práce na výrobě nového kříže, který dotváří celkovou kompozici. Na kontrolním dnu Památkového ústavu, který proběhnul 19. listopadu přímo v prostorách dílny v Lednici bylo konstatováno, že při obnově je odváděna mimořádně kvalitní práce. Překvapením bylo velké množství cementu, které bylo na soše v dávné minulosti při vysprávkách použito. Současně jsem si odvezl litinového Krista, který prošel procesem uměleckého patinování a zkrásněl tak k nepoznání. Jeho dovoz umožnil pokračovat v pracích na samotném kříži.

Kvalitu práce restaurátorů budete již velmi brzy moci posoudit sami, socha je dokončena a bude v těchto dnech navrácena na svoje místo. Jakmile místní truhlář dokončí kříž, provedu opakované impregnace a vrchní nátěry dřevní hmoty. Pak se i kříž vrátí na své původní umístění.

Klípky-střípky

* Na Obecním úřadu můžete provést hotovostní platby pouze do pondělí 22. prosince. Po tomto dni již uzavíráme své účetnictví, kdy jakékoliv platby budeme přijímat či vydávat až v novém roce. V pondělí 29. prosince bude vzhledem k čerpání dovolené uzavřen nejen obecní úřad, ale i místní knihovna.
* Od neděle 14. prosince 2014 vstupují v platnost nové jízdní řády. Po jejich obdržení se je pokusím co nejdříve umístit do čekáren a na webové stránky obce.
* Od čtvrtka 4. prosince byl rozsvícen vánoční strom na hlavní křižovatce. Ačkoliv bylo dbáno o maximální bezpečnost celé elektroinstalace, prosím, upozorněte především své děti, aby se ke stromu nepřibližovaly a nedotýkaly se dekorací.
* Na webu obce najdete nejen snímky dětí z Mikulášské nadílky, ale i celý videozáznam akce.
* V předvánoční době si Vám dovolíme doručit do domácností malou pozornost - kalendář a novoročenku.

Plánované akce v obci

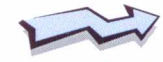

Na Štědrý den, ve **středu 24. prosince**, bude v klubovně skautů na OÚ v Šebetově od 8:30 do 9:30 hodin možnost odpálit si **Betlémské světlo**. Svíčku si vezměte s sebou.

Za pár dní se budeme loučit se starým rokem 2014 a s nadějí a spoustou očekávání vstupovat do toho nového. I tentokrát si Vás dovolujeme pozvat na jednu v Šebetově již zcela tradiční zvyklost - **Novoroční vítání roku**. Jak jinak přivítat nový rok, než všichni společně s přáteli, s kapkou sektu, na zahřátí s horkým čajem, svařeným vínem nebo grogem. A vezměte s sebou své ohňostroje, společně je odpálíme spolu s malým „obecním“ v 0:15 hodin. Na viděnou před silvestrovskou půlnocí v zámeckém parku!

V **sobotu 10. ledna** 2015 proběhne v naší obci jako tradičně Tříkrálová sbírka pod záštitou Charity Blansko. Koledovat budou místní skauti.

Plesová sezóna začíná v Šebetově **sobotou 17. ledna**, kdy SDH pořádá **Hasičský ples**. V **pátek 23. ledna** se těšte na **Školský ples**. Druhý **PIG ples** zatím nemá stanoven definitivní termín, uskuteční se v měsíci únoru.

Nabídka služeb

Sběrna odpadů je otevřena v zimním režimu poslední sobotu v měsíci od 14 do 15 hodin, tedy **27. prosince 2014.**

Odvoz popelnic
Odvoz ve čtvrtek 1x za 14 dní, tedy **4. prosince a 18. prosince 2014.** V době uzávěrky Zpravodaje nebyly známy termíny odvozu odpadu pro leden 2015.
Reklamace neodvezených nádob vyřizuje dispečer pan Lorenc z firmy SITA Boskovice, telefon 724 761 642.

Knihovna je otevřena každé pondělí od 14 do 17 hodin.
V pondělí 29. prosince 2014 však bude uzavřena.

Telefony na ohlášení poruch:
Topnet internet – 736 484 631, o víkendech – 731 413 488.
Programy v kabelovce – SMS na číslo 602 836 939.

Kdo v srdcích žije – neumírá...

Dne 14. prosince by se dožil 100 let pan Cyril Říha.

S láskou vzpomíná manželka a dcery s rodinami.

Sociální služby Šebetov, p.o. pořádají

TRADIČNÍ VÁNOČNÍ JARMARK

14. 12. 2014 od 9,00 – 17,00 hod.

v prostorách Sociálních služeb Šebetov p. o.

NAŠE NABÍDKA

- **VÝROBKY Z KERAMIKY**
  - tradiční i vánoční
- **VÝROBKY Z PEDIGU**
  - misky, košíky, podnosy, drobné ozdoby
- **VÝROBKY Z PARAFÍNU**
  - svíčky různých barev, tvarů a velikostí
- **TKANÉ VÝROBKY**
  - sedáky, předložky, polštáře apod.
- **ŠITÉ A VYŠÍVANÉ VÝROBKY**
  - tašky, polštáře klasické, vyšívané i pohankové
- **OBRAZY**
- **VÝROBKY ŠIKOVNÝCH RUKOU KLIENTŮ Z KLUBU SENIORŮ**
  - kachle tvořené technikou decoupage
  - pletené šperky (náušnice, náhrdelníky, brože)
  - a další drobnosti pro radost a potěšení

SOUČÁSTÍ PROGRAMU JE TAKÉ ADVENTNÍ VYSTOUPENÍ KNÍNICKÉHO FARNÍHO SBOREČKU od 15,00 hod. ve společenském sále Sociálních služeb Šebetov, p.o.

PŘIJĎTE SE ZA NÁMI PODÍVAT A POTĚŠIT SE PŘEDVÁNOČNÍ ATMOSFÉROU

JSTE SRDEČNĚ ZVÁNI

Pohostinství Na Růžku Šebetov Vás zve dne 20. prosince 2014 od 9 hodin na

DOMÁCÍ ZABÍJAČKU

Na objednávku do **16. prosince** osobně nebo telefonicky na čísle 737 506 929: domácí tlačenka, jitrnicový prejt, jelítkový prejt, ovar, paštika, jitrnice, polévka černá, bílá.

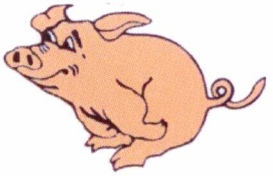

Na místě menu:

- ✓ polévka zabíjačková bílá, černá
- ✓ paštika s brusinkami a pečivem
- ✓ zabijačkový talíř (ovar, jitrnice, tlačenka, maso, křen, hořčice, pečivo)
- ✓ zabíjačkový guláš, pečivo
- ✓ zabíjačková směs (jelítkový prejt, jitrnicový prejt) zelí, brambor nebo pečivo

Na místě budou prodávány zabíjačkové speciality domů, bez objednávky není záruka dostatečného množství.

kino HIT

Zvukový systém 7.1

Program kina Šebetov

Pátek 12. prosince – DÍRA U HANUŠOVIC

Učitelka němčiny Maruna (Tatiana Vilhelmová), toho času hospodská, se snad nikdy nevdá. Na malé vesnici je o vhodné muže nouze: nerozhodný starosta (Ivan Trojan) tráví hodně času na posedu a čeká na svého jelena, dětsky naivní Olin (Jaroslav Plesl) je okolím považován za neškodného vesnického blázna a klempíř Kódl (Lukáš Latiňák) se s chutí otočí za každou sukní. Maruně na klidu nepřidá ani její panovačná matka (Johanna Tesařová), o kterou spolu se sestrou Jarunou (Lenka Krobotová) pečují. Když navíc Jaruna využívá první příležitosti a odjíždí po boku postaršího Němce Hanse do Mnichova, zůstává Maruna v „Díře" s matkou i nápadníky sama. Jednoho dne však u Hanušovic dojde k nečekané události... Ve filmu dále hrají David Novotný, Simona Babčáková, Hynek Čermák, Ján Kožuch, René Přibil, Klára Melíšková, Martin Myšička.

Širokoúhlý film, české znění, přístupný od 15 let, 102 minut, www.a-company.cz.

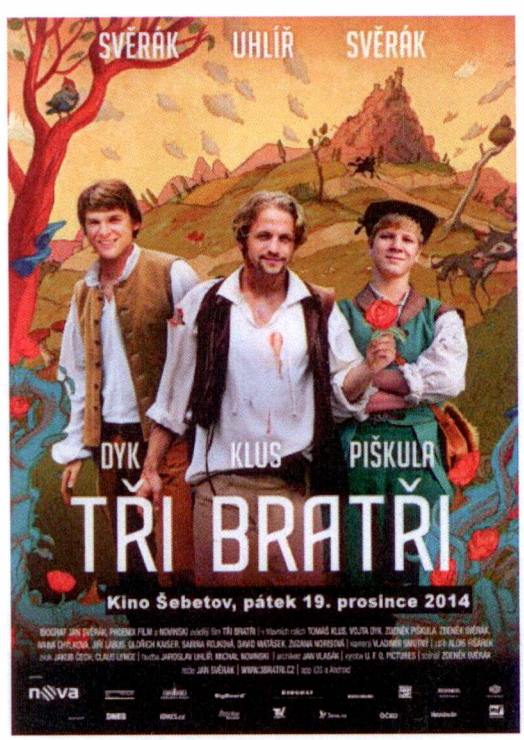

Pátek 19. prosince – TŘI BRATŘI

Tři bratři (Vojtěch Dyk, Tomáš Klus, Zdeněk Piškula) se vydávají do světa na zkušenou, aby si našli nevěsty a rodiče jim mohli předat hospodářství. Sourozenci při svém putování vstupují do slavných pohádek, ve kterých je čeká mnoho nástrah, nečekaných příhod a snad také láska… Filmová pohádka Tři bratři nabízí spoustu dobrodružství, překvapivých situací, ale také laskavého humoru. Děj filmu, včetně známých a oblíbených písniček, které ve filmu zazní, pochází z pera Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře.

Režie se ujal Jan Svěrák, který již dlouho hledal vhodný pohádkový námět, na kterém by mohl spolupracovat se svým otcem. Nabídku podílet se na filmu jednoho z nejúspěšnějších českých režisérů posledních let přijali Tomáš Klus, Vojtěch Dyk, Zdeněk Piškula, Oldřich Kaiser, Jiří Lábus, Ivana Chýlková, Bolek Polívka a mnoho dalších skvělých herců.

Širokoúhlý film, české znění, volně přístupný, 90 minut, www.bioscop.cz.

ZAČÁTKY PŘEDSTAVENÍ V 19:30 HODIN, VSTUPNÉ 40 KČ.

Vzhledem k plesové sezóně nebude kino v lednu promítat. Na viděnou v únoru!

Program kina Šebetov včetně ukázek filmů najdete na: http://www.sebetov.cz.

Měsíčník „Šebetovský zpravodaj" vydává při Obecním úřadě v Šebetově a příspěvky přijímá Zdeněk Čížek. E-mail: sebetov@sebetov.cz. Tisk OÚ Šebetov. Náklad 600 kusů. Neprodejné, zdarma. MK ČR E 21776. OÚ Šebetov – tel. kontakt: účetní tel./fax. 516 465 429, starosta 516 465 860, VOIP 530 336 530.

prosinec 2014, číslo 25

Pohled

do historie obyvatel a domů obce Šebetov

Dívám se na mraky, jimiž sem tam probleskne kousek modré oblohy. Dívám se na louku se svěží zelenou trávou. Dívám se na úvozovou cestu, na háj se vzrostlými smrky, na hradbu lesů na obzoru. Dívám se na krajinu - nikoliv do krajiny: ta moje krajina je totiž ukrytá v zašedlém rámu, pamatujícím více jak sedm desetiletí. Ano, dívám se na obraz a už od dětství si říkám, kde našel malíř tak půvabnou předlohu. Kde je ta cesta, ta louka, ten les a háj... Když jsem byla malá, představovala jsem si, že snad někde na pastvinách, později jsem ono místo hledala na Bělé u Stěničkova mlýna, a ještě později - jsem hledání vzdala. Nakonec, možná se ta krajina zrodila jen v malířově fantazii. – Každý rok o vánocích, kdy se vše zklidní a pokoj se ponoří do měkkého světla hořících svíček, prohlížím si tiše onen obraz a ve vzpomínkách se vracím do dětství, kdy jsem slabikovala jméno malíře - **Josef Hrazdira**. Tehdy jsem o něm nic nevěděla, dnes opak je pravdou.

Hrazdirovi v Šebetově

5. listopadu 1724, tedy před dvě stě devadesáti lety, zapsal knínický farář do zdejší matriky narozených poprvé příjmení Hrazdira. Toho dne - mimochodem, byla to právě neděle - se totiž sedlákovi Bartoloměji Hrazdirovi narodil syn Martin: tomu Bartoloměji Hrazdirovi, který se teprve před nedávnem se svou ženou Rosinou a nejméně čtyřmi dětmi přistěhoval do Šebetova. Odkud? Z jakého městečka či vesnice přivál osud tuto rodinu na kterýsi ze zdejších statků? - Pojďme společně nahlédnout do historie rodu Hrazdirů. Rodu, z něhož vzešli nejen dobří hospodáři, ale i šikovní řemeslníci či zdatní obchodníci. Jisté umělecké nadání se pak v rodině projevilo zájmem o hudbu a v malířství. Ale to již moc předbíhám. Vraťme se zpět na přelom 17. a 18. století.

BARTOLOMĚJ HRAZDIRA (1688-1768)

Bartoloměj se narodil 11. srpna 1688 v Uhřicích do rodiny Pavla a Kateřiny Hrazdirových. O nějaký ten pátek později, tedy přesněji 19. ledna 1712 se oženil s Rozálií Vlachovou z Horního Štěpánova. Ještě téhož roku na podzim se novomanželům narodil syn Tomáš, po čtyřech letech následovala dvojčata Jiří a Kateřina a v roce 1718 syn David. Do té chvíle rodina stále bydlela v Uhřicích. Pokud v obci zůstali i v následujících zhruba pěti letech, pak se jim zde již žádné další dítě nenarodilo.

Do Šebetova se Hrazdirovi přistěhovali nejpozději koncem října 1724: již víme, že 5. listopadu téhož roku se jim zde narodil syn Martin. Odpověď na otázku, kde v té době Hrazdirovi v obci přesně bydleli, respektive, který osadili statek, bychom našli v gruntovní knize. Tu se mi však pro její objemnost zatím prostudovat nepodařilo. (V roce 1770 žili Hrazdirovi prokazatelně na půllánu čp. 14 na návsi. Ten počátkem 18. st. vlastnila rodina Hanova: příjmení Hana mizí ze šebetovských matrik kolem poloviny 18. st.).

V roce 1728 Rozina Hrazdirová umírá. Vdovec Bartoloměj se o rok později znovu žení tentokrát s Marií Sloupskou z Knínic. Z tohoto svazku přicházejí na svět dvě děti, dcera Marie a syn Jan. V roce 1743, tedy ve svých pětapadesáti letech, se Bartoloměj Hrazdira stává znovu vdovcem. Na tomto stavu již nic nemění až do své smrti, která jej zastihne na svou dobu v poměrně pokročilém věku osmdesáti roků (21. března 1768). Nástupcem v hospodářství se stává syn David. Z dalších synů Bartoloměje Hrazdiry se dospělosti prokazatelně nedožili Jiří a Martin, z dcer Marie. Druhá dcera Kateřina se provdala v roce 1743 za Matěje Pidru ze Šebetova. Nejstarší syn Tomáš zřejmě strávil více jak třicet let mimo obec - snad na vojně. Matrika jej totiž zmiňuje až k roku 1762, kdy si bere Kateřinu Valtusovou z Knínic. Manželé žijí v Šebetově a mají tři děti. Tomáš zřejmě umírá v roce 1771. O osudu Jana, nejmladšího syna Bartoloměje Hrazdiry, mi pro tuto chvíli není nic známo.

Bartoloměj Hrazdira ve skutečnosti nebyl jediným příslušníkem svého rodu, který se přistěhoval do Šebetova. V roce 1732 se sem přiženil i jeho bratr Jan poté, co si vzal Kateřinu Přichystalovou. V manželství se snad narodil jediný syn Jan, který se v roce 1757 oženil s Kateřinou Machátovou rovněž ze Šebetova. Jan byl domkařem a v bezdětném manželství žil s Kateřinou na čp. 23 až do její smrti v lednu 1781. V květnu téhož roku se oženil s Viktorií, vdovou po Šebestiánu Ševčíkovi ze Šebetova. Zajímavá je informace, že za svědka jim šel David Hrazdira, voják, jinak Janův synovec.

DAVID HRAZDIRA (1718-1788)

Hospodářství po Bartoloměji Hrazdirovi převzal jeho třetí syn David, který se, jak již víme, narodil v Uhřicích 29. prosince 1718. Na podzim roku 1743 se oženil s Markétou Slavíčkovou (*1721) ze Šebetova. Počet dětí, které v tomto manželství přišly na svět, není na svou dobu nikterak výjimečný. Bylo jich celkem devět, pět dcer a čtyři synové. Pokud zůstaneme u dcer, tři se provdaly v Šebetově - Růžena si vzala v 1765 Josefa Kopala, Kateřina v roce 1778 Jana Rosenberga a Anna v roce 1779 Mikuláše Matouška. Čtvrtá dcera Marie odešla za Janem Doškou do Uhřic, o osudu páté dcery Jany (Johany) se mi zatím nic bližšího zjistit nepodařilo.

Nejmladší syn manželů Hrazdirových Antonín *(*1764)* se v dospělosti zřejmě ze Šebetova odstěhoval, tedy aspoň zdejší matrika se již o něm dále nezmiňuje. Další syn Jan Nepomuk *(*1752)* zemřel v kojeneckém věku. U Valentina, jinak v pořadí třetího dítěte Hrazdírových, se zastavím přece jen o chvíli déle. Díky němu totiž máme možnost nahlédnout do spletence příbuzenských vazeb, které vznikaly často na vesnici ať již z majetkových důvodů či prostě z čisté potřeby zajistit chod rodiny a hospodářství vůbec.

Valentin Hrazdira se v roce 1768 oženil s Kateřinou Servusovou ze Šebetova. O rok později se jim narodila dcera Barbora *(†1771)*, poté na čp. 10 syn Tomáš *(†1772)* a dcera Mariana *(×1793 Ondřej Havelka, Vratíkov)*. Následovali synové Antonín, František, Jan a Libor: zatímco posledně jmenovaný zemřel v kojeneckém věku, tři ostatní zdejší matrika již dále nezmiňuje (s největší pravděpodobností se oženili mimo obec). V roce 1783 přichází na svět dcera Kateřina *(×1809 Antonín Hrdý, Šebetov)* a o čtyři roky později ještě dcera Anna *(†1821)*. V témže roce (1787) však jejich matka Kateřina Hrazdírová ve svých třiačtyřiceti letech - poté, co porodila devět dětí - umírá. Valentin Hrazdira si brzy nato přivádí novou manželku, jistou Rozálii Polkrabovou (odkud pocházela, se mi zatím zjistit nepodařilo). Ani toto manželství nezůstává bezdětné - dcera Barbora se v roce 1809 provdá za Josefa Slavíčka ze Šebetova,

dcera Rozina v roce 1830 za Jana Krkavce z Knínic. Zápis o úmrtí Valentina Hrazdiry jsem v šebetovské matrice hledala marně. S největší pravděpodobností zemřel někde mimo obec: ať již to bylo kdekoliv, stalo se tak do roku 1795. V červnu téhož roku totiž vstupuje do svazku manželského devětadvacetiletá Rozálie, vdova po Valentinu Hrazdirovi s jednašedesátiletým Janem Hrazdirou. Ano, je to onen Jan Hrazdira z předchozí kapitoly, jinak právě čerstvý vdovec (*manželka Viktorie zemřela v březnu 1795*). Ve svém třetím manželství se Jan konečně dočká potomků - dcery Josefy a Mariany, které se posléze obě provdají do Šebetova (*Josefa v roce 1817 za Josefa Servuse, Mariana v roce 1832 za Šimona Monhorta).* Jan Hrazdira umírá jako domkař na čp. 63 v roce 1808, Rozálie v roce 1810.

O prvorozeném synovi Davida a Markéty Hrazdírových si povíme v následující kapitole. V závěru této nezbývá než dodat, že David Hrazdira se stejně jako jeho otec Bartoloměj dožil vysokého věku: zemřel 26. února 1788 v sedmdesáti letech na čp. 14. Manželka Markéta jej přežila o sedmnáct let. Ze světa odešla v červnu 1805, kdy jí bylo čtyřiaosmdesát roků.

DAVID HRAZDIRA (1749 - 1825)

David Hrazdira, druhý toho jména… Co o něm víme? Tak s jistotou to, že přišel na svět 3. listopadu 1749 jako prvorozený syn Davida a Kateřiny Hrazdirových. Po roce 1766, to dovršil 17 let a byl tak schopen nastoupit vojenskou službu, jej vrchnostenský úřad zapsal na listinu rekrutů. David měl totiž tu smůlu, že pocházel ze selského stavu. Navíc byl dozajista zdravý, měl pevnou tělesnou konstrukci a výšku mezi 168-180 cm, čímž dokonale naplňoval představy řadového vojáka armády císařovny Marie Terezie. Z Davida se tak proti své vůli stal voják. Že ještě v roce 1781 nosil bílý kabát, dokládá zápis ze svatby jeho nevlastního strýce Jana Hrazdiry, kde vystupuje jako svědek. Zřejmě brzy na to však vojenskou službu opouští – za jakých okolností se můžeme jen dohadovat. *(Pozn.: Za Marie Terezie sloužili vojáci většinou do čtyřiceti až padesáti roků. Odejít dříve mohli pouze z důvodu invalidity, případně byli rodinou vyplaceni.)*

A jisté dohady vznikají i kolem svatby - či svateb - Davida Hrazdiry. Dne 19. listopadu 1782 se oženil s Annou, dcerou Matěje Lujky ze Šebetova. Další matriční záznam týkající se Davidovi osoby nás zavádí až do října roku 1784, kdy se mu - a jeho manželce Barboře Kavanové - narodila dcera Viktorie. Kde se vytratila první žena Anna Lujková? Zemřela snad? - Zápis o jejím úmrtí však v šebetovské matrice nenajdeme, stejně jako nenajdeme zápis o svatbě Davida s Barborou Kavanovou. Že by obojí proběhlo v jiné farnosti? Zjevně ano, pokud ovšem knínický farář neudělal chybu při přepisu matričních záznamů. Dlužno totiž podotknout, že právě v letech 1783-1784 se zaváděl nový způsob vedení matrik a všechny matriční záznamy z tohoto období se přepisovaly do přehlednějších formulářů.

Davidovi a Barboře Hrazdirovým se narodilo šest dětí. Tři z nich zemřely v kojeneckém věku (dcery Veronika, Viktorie a syn David). Dospělosti se dožila dcera Mariana *(×1813 Libor Minx, Benešov)* a synové Josef a Jan. Oba, na rozdíl od dalších mužských potomků z rodu Hrazdirů, zůstali věrni rodnému Šebetovu.

David Hrazdira, jinak půlláník na čp. 14 zemřel 17. dubna 1825, jeho manželka Barbora 25. listopadu 1829.

JOSEF HRAZDIRA a jeho potomci

Podle soupisu z roku 1826 hospodařil Josef Hrazdira na půllánu čp. 14. Společně s ním zde v tu chvíli žila manželka Johana, sedm dětí a matka Barbora. Otec David, po němž jako nejstarší syn statek převzal, byl v té době již rok po smrti.

Josef se narodil 24. března 1787 na čp. 13 a byl nejstarším synem Davida a Barbory Hrazdirových. Dne 24. února 1805 se oženil s o tři roky starší Františkou Švecovou z čp. 6. Když tato v roce 1819 zemřela, uzavřel druhé manželství s Johanou Ševčíkovou z Knínic. Manželé žili trvale na čp. 14. Josef zemřel 10. února 1860, Johana v roce 1873 u syna Jana na čp. 47 v Šebetově.

Josef Hrazdira měl z obou manželství dohromady dvanáct dětí, devět dcer a tři syny.

- Dcery: I. man.: **Josefa** *(*1809; x1827 František Přichystal, Šebetov 66)*, **Anna** *(*1811, ×1834 Josef Hradský, Šebetov 7)*, **Veronika** *(*1814 -†1819)*, **Mariana** *(*1816; ×1835 František Hrouz, Kořenec)*, **Františka** *(*1819 -†1819)*. II. man. **Barbora** *(*1820; ×1845 Tomáš Krchňák, Světlá-Přívěst)*, **Veronika** *(*1822; ×1843 František Přikryl, Hor. Štěpánov)*, **Kateřina** (*1834 - †1834), **Františka** *(*1834; x1858 Martin Hradský, Šebetov)*.
- Synové: **František HRAZDIRA na čp. 14** ***(*1807;*** *x1831 Josefa Havelková Knínice 5, †1889;* ***†1876)***.

František žil do roku 1851 v Knínicích na čp. 5. Poté se vrátil do Šebetova, kde převzal po otci rodný statek čp. 14. Vedle asi pěti dcer měl jediného syna → **Josef** ***(*1840;*** *×1872 Františka Lujková, Vážany;* ***†1884)***. Manželství bylo bezdětné. V roce 1885 se vdova Františka provdala za Aloise Pospíšila ze Světlé. Pospíšilovi bydleli v čp. 14 ještě po roce 1920.

Josef HRAZDIRA v Knínicích ***(*1827****; ×1851 Veronika Hradská, Knínice;* ***†1858)***. Po svatbě bydleli manželé v Knínicích na čp. 5 - statek jim uvolnil Josefův bratr František. Měli dvě dcery a syna Josefa *(*1856)*. Vdova Veronika se později provdala za Tomáše Koutného; zůstali v Knínicích na čp. 5.

Jan HRAZDIRA na čp. 47 ***(*1824;*** *×1847 Josefa Hrudová, Světlá - †1889; ×1892 Anna Davidová, Benešov, po smrti Jana se provdala za Františka Snášela na čp. 72;* ***†1907)***. Kolem roku 1850 kupují Hrazdirovi půllán čp. 47. Jan měl děti pouze z prvního manželství: syn Josef *(*1851)* a dcera Josefa *(*1856)* - oba umírají v kojeneckém věku. Dospělosti se dožívá jediný syn → **František** ***(*1852;*** *×1874 Františka Kozlovská, Šebetov 8 - †1915;* ***†1897)***. V manželství se narodí dcery Františka (**1881, když se v roce 1900 se provdá za Františka Mazala ze Svitávky, rodiče novomanželům připíší půllán č. 8, který do té doby pronajímají*) a Antonie *(*1882)*. Dále přichází na svět syn → **František** ***(*1874;*** *×1898 Vincencie Prudilová, Vilémov u Letovic, †1975;* ***†1959)***. František a Vincencie Hrazdirovi žili na čp. 47 přibližně do roku 1902, poté hospodářství pronajali Janovi a Josefě Hrazdírovým (*byli to vzdálení příbuzní - viz vzpomínka pod čarou, dále viz kapitola Jan Hrazdira a jeho potomci*) a přestěhovali se na statek do Bradlen u Letovic. Zpět se vrátili v roce 1920. Ještě v Šebetově se manželům Hrazdírovým narodili synové František *(*1899)* a Julius *(*1901)*. Ostatní děti (vím o Františce, Anně a Vincencii) přišli na svět již v Bradlenách. V roce 1920 se Hrazdirovi vrátili zpět do Šebetova. Statek čp. 47 později převzal syn Julius, který se (asi) v roce 1934 oženil s Bertou Šmeralovou z Vážan. Druhý Syn František si v roce 1935 vzal Annu Fučíkovou, dceru zdejšího obchodníka na čp. 43. Později žili ve Svitávce. Dcera Anna se provdala za Ladislava Lujku, Vincencie za Emila Kalinu a Františka za Eduarda Hrazdiru, syna obchodníka Eduarda Hrazdiry z čp. 6 (*viz kapitola Jan Hrazdira a jeho potomci*).

Na **Jana Hrazdiru**, který přibližně v letech 1902-1916 hospodařil v čp. 47, vzpomíná v ***„Malé kronice“*** jeho vnuk Ladislav Hrazdira. *(volně upraveno)*

„Dědeček byl vyučený mlynář, ale majitelem mlýna, mlynářským pánem domu se nikdy nestal. Byl na několika mlýnech v povodí Svratky a Svitavy, v Rozsochách u Bystřice nad Pernštejnem (tam se narodil tatínek) a naposledy v Letovicích na Podkostelním mlýně. V Letovicích je pochována jeho první žena, naše babička.

K stáří se přestěhoval do Šebetova, kde si otevřel krupařství. K tomu nebylo třeba výučního listu a směl prodávat mouku a nějaké další poživatiny. Krámek byl „ho Vokáču“, v domě č. 41. … Později dědeček opustil dům u Okáčů a žil na odpočinku v domě č. 47 „na Hrazdirovym“. … Dědečkova domácnost byla skrovná. Stačila jim světnice a kuchyň s běžným venkovským vybavením. Dvě skříně, truhla, obyčejné postele, divan. … V létě byla ložnicí světnice, v zimě kuchyně. Bylo v ní tepleji. Dědeček spával v „truhle“, to byla postel přes den celá přikrytá tabulí, které se užívalo jako stolu na ukládání nebo odkládání rozmanitých věcí…. Dědeček jako vyučený mlynář velmi rád pracoval se dřevem. Doplňoval, opravoval nebo zdokonaloval věci, které to podle jeho mínění potřebovaly. - Pod okapem kůlny nastavěl spoustu komůrek pro holuby. Zhotovoval posedy pro slepice na snášení vajec, pro krmení hus a kačen, budky pro kvočny s kuřaty…

V zimě pracoval v kuchyni. Donesl si tam kozlík s pořízem a opracovával kusy dřeva. Hoblici neměl…. Dědeček měl snahu sám si „zrychtovat“ co uznal za potřebné. Jednou se pustil do opravy nástěnných hodin - pendlovek. To vím jenom z doslechu. Oprava se protahovala, trpělivost zmenšovala, mizela. Hodiny ne a ne tikat. Tak prý je popadl za řetízky, švihl s nimi o zem a dodal: „Jož só spraveny.“ Babičce se tento jeho výkon zřejmě líbil, slyšel jsem jej od ní víc než jednou a sama jej vypravovala s jemným pousmáním. … Byl mistrný, říkala o něm maminka. Hned kázal, nedělal-li někdo něco podle jeho představ a poučoval, jak si počínat správně. „Ledi só hlópi, voni temo nerozomijó“, hned usoudil a odsoudil. … Dědeček vstával časně. Před polednem už měl po obědě, k zimě ke čtvrté přikryl u kuchyně obě okna zvenku pytlem, večer chodil brzo spát. „Se slepicema“ říkal můj bratr Edin. … Dědeček měl jistě také svoji stavovskou hrdost. V sobotu natáhl zlaté hodinky, v neděli šel ve svátečním do kostela. Hodinky se nosily v kapsičce u vesty, řetízek - taky ze zlata - byl zakotven v knoflíkové dírce. V létě, při nezapnutém kabátku jej bylo dobře vidět, to bylo patrně znamení jistého životního úspěchu. V zimě nosil kožich. … Dědeček pěstoval prase. A když bylo prase, byla i zabijačka. Nevím, jak dřív, ale tu posední zabijačku dělal bez

řezníka, jen se svým bratrem, který bydlel v Židenicích. Práce šla našim amatérům jedna radost, hráli si do ruky a pochvalovali si, co všecko dovedou. Byla to jejich společná práce na takovém díle.

Po novém roce dědeček ulehl a asi po týdenním polehávání usnul na věky. Bylo to 16. ledna 1916. Umřel asi stářím. Nemoc myslím ani zjišťována nebyla, šebetovský lékař byl mimo službu, úmrtní list napsal boskovský městský lékař dr. Snětina asi jen podle ústní zprávy. Uvedl na něm, nemýlím-li se, jako příčinu smrti marasmus senilis, tj. sešlost věkem. - Bylo mi víc jak sedm let a vidím, že jsem byl ještě „malý". Bratr Edin mi utíral slzy a ptal jsem se ho proč. „No, dědeček umřel". „ A to se už neprobudí?" povídám. - Tatínek přijel na krátkou dovolenou ve vojenském, dělal základní výcvik v Brně. „Tak dědeček bude spát první noc na hřbitově", poznamenal večer u stolu v kuchyni."

JAN HRAZDIRA a jeho potomci

Podle soupisu z roku 1826 hospodařil Jan Hrazdira 1/8 lánu čp. 6. Společně s ním zde v tu chvíli žila manželka Barbora a čtyři děti.

Jan se narodil 27. prosince 1793 na čp. 14 a byl nejmladším synem Davida a Barbory Hrazdirových. Dne 19. února 1811 se oženil s o devět let starší Barborou Švecovou z čp. 6 (byla sestrou Josefovi manželky Františky). Manželé žili přibližně do roku 1830 na čp. 6, poté statek prodali rodině nastupujícího šebetovského lékaře Ludvíka Bláhy a odstěhovali se na čp. 10. Když v lednu 1837 Barbora zemřela, vzal si Jan 25. července 1837 o šestnáct let mladší Františku Horákovou z čp. 10, dceru půlláníka Jakuba Horáka a Anny roz. Minxové. Manželé hospodařili na čp. 10, když statek předali nejstaršímu synovi Františkovi, odešli do domku čp. 19.

Jan Hrazdira zemřel na čp. 19 dne 26. října 1867, vdova Františka dne 23. září 1884 u své dcery Terezie Fučíkové na čp. 50 (dnes čp. 99).

Jan Hrazdira měl z obou manželství dohromady jedenáct dětí, sedm dcer a čtyři syny.

Dcery: I. man.: **Kateřina** (**1812; v r. 1837 se jí narodil neman. syn Jan, do roka však zemřel, †1850 svobodná*), **Františka** (**1820; ×1852 Šimon Němec, Hor. Štěpánov*), **Viktorie** (**1823; ×František Dobeš, Pohora*). II. man.: **Anna** (**1840; ×1862 František Chlup, Světlá-Přívěsť, x1879 Josef Dračka, Šebetov čp. 40. Anna vlastnila hostinec na čp. 18, který později předala své dceři Antonii provd. Mrvové - pozdější hospoda „U Mrvů". Ráda bych zmínila, že Anna byla mojí praprababičkou*), **Barbora** (**1841; ×1863 Jakub Slovák, Boskovice*), **Veronika** (**1843; ×František Laštůvka, Knínice*), **Terezie** (**1845; ×Josef Fučík, Lhota*).

Synové: **Jan HRAZDIRA** (*1818 - †1819)

František HRAZDIRA na čp. 10 (****1814;*** *×1844 Mariana Palčíková, Knínice - †1909;* ***†1865***). Jako nejstarší syn zdědil František statek čp. 10. S manželkou Marianou měl šest dětí. Nejstarší dcera Mariana (**1845*) se v roce 1865 provdala za Vincence Sklenáře z čp. 4, dcery Františka (**1850*) a Josefa (**1852*) si 11. února 1873 vzaly bratry Josefa a Cyrila Říhovi z Cetkovic. Na čp. 10 zůstal hospodařit Cyril Říha, bratr Josef žil v Cetkovicích na čp. 52. Na čp. 9 v Šebetově pak bydlel další z bratrů Říhových, Tomáš. - Nejmladší syn Františka a Mariany Hrazdírových Josef (**1863*) zemřel ve třech letech. Nejstarší syn František (**1848*) vystudoval práva, o jeho dalším osudu mi není zatím nic známo. Syn Jakub (**1859*) vystudoval učitelský ústav. Po roce 1880 působil jako podučitel v Cetkovicích, kde se v roce 1883 oženil s Marianou Kubínovou z půllánu čp. 3. Hrazdirovi zde žili v bezdětném manželství. Po roce 1910 byl Jakub Hrazdira jmenován řídícím učitelem na cetkovické čtyřtřídní obecné škole. V roce 1921 se oženil se svou hospodyní Julií Langrovou.

JOSEF HRAZDIRA v Brně Židenicích (*1849 - †1916). Vyučil se mlynářem. V roce 1870 je zapsaný se svou matkou a dále s rodinou svého bratra Jana a sestry Terezie Fučíkové na čp. 80 v Šebetově. Před rokem 1875 se oženil s Marií Sládkovou z Milasína u Bystřice n. Pern. Kolem roku 1880 se manželé přistěhovali do Šebetova. Zpočátku krátce žili na čp. 19, pak na čp. 41, kde vedl Josef obchod. Před rokem 1890 jej přenechává bratrovi Eduardovi a stěhuje se do Brna, kde podniká ve stavebnictví. V manželství se narodili čtyři synové. Nejmladší Michal (**1879*) zemřel ve třech letech. - Nejstarší Josef (**1877*) pracoval jako účetní, Raimund (**1884*) byl zaměstnán u ředitelství státních drah. Oba bydleli v Židenicích. Nejmladší Richard (*1887) vystudoval soukromou obchodní školu a po I. sv. v. se odstěhoval za prací do Bratislavy. - Josef Hrazdira se v pozdějším věku toužil vrátit zpět do Šebetova. V roce 1933 proto odkoupil od Anny Zborkové pozemek se zřejmě rozestavěným domem čp. 136., kde později žil se svou druhou manželkou Julií.

Ladislav Hrazdira v **„Malé kronice"** vzpomíná na své strýce mimo jiné takto:

„Strýc Raimund se stal dědicem otcovského domku v Řečkovicích a zároveň zdatným zahradníkem ovocnářem. Meruňky z vlastní úrody jsme mohli ochutnat i v Šebetově, dozrály mu i vinné hrozny. To v Šebetově nebylo. ... Všichni tři bratři byli muzikanti. Josef a Raimund najisto a tatínek za mladších let s nimi hrával příležitostně v Židenicích. Brzy po první světové válce byl v Boskovicích koncert, hrálo orchestrální sdružení z Brna, a v něm i Josef a Richard. ... Josef a Raimund usilovali i o výtvarný projev. O Richardovi nevím. Získali tuším jisté znalosti v soukromém školení. V knihovně na Národním výboře v Šebetově visí Josefova reprodukce Ženíškova obrazu *Volba Jiřího z Poděbrad za krále českého*... Nejstarší Josef zatoužil strávit svá poslední léta v Šebetově. Prodal svůj dům v Židenicích - stával nedaleko otcovského - a postavil si dům na poli u Černé brány koupeném od našich. To bylo ve 30. letech, v první polovině."

JAN HRAZDIRA v Šebetově (****1838;*** *×1865 Františka Kintrová, Křtěnov - †1890; ×1891 Josefa Palčíková, Šebetov - †1918;* ***†1916***). Jan Hrazdira se vyučil mlynářem. Kolem roku 1865 pracoval na mlýně ve Křtěnově u Olešnice, kde se oženil s Františkou Kintrovou, dcerou tamějšího hostinského. Ještě ve Křtěnově se jim narodil syn Wolfgang (**1866, vyučil se pekařem ve Vídni, zemřel v rakouském Ybbsu v roce 1906*). V roce 1868 se rodina zdržovala v Šebetově na čp. 80, v roce 1870 na mlýně v Rozsochách u Bystřice nad Pernštejnem, kde přichází na svět druhý syn Eduard (**1870*).

Kolem roku 1880 vedl Jan Hrazdira obchod na čp. 41 v Šebetově, v roce 1890 pracuje na mlýně v Letovicích. Zde umírá jeho první žena. Jan se poté vrací do Šebetova, znovu se žení a pokračuje v obchodování na čp. 41. Poté, co si jeho syn Eduard zřizuje v roce 1906 obchod na čp. 6, odchází Jan Hrazdira hospodařit na čp. 47 (*viz kapitola Josef Hrazdira a jeho potomci - vzpomínka*). Syn → **Eduard** se od roku 1883 učil obchodníkem ve Vídni, kde - aby se zdokonalil v němčině - navštěvoval rovněž obchodní školu. V roce 1890 pracoval jako příručí v otcově krupařství na čp. 41. Zde se také seznámil se svou budoucí ženou Růženou Valentovou, jejíž otec Tomáš hospodařil na čp. 40. Svatba se konala v Moravské Třebové 28. října 1901. V manželství se narodili synové Eduard (**1902*), Ladislav (*1908) a dcera Božena (*1916, později se provdá za Františka Vícha a zůstane v rodném domě). V roce 1906 koupil Eduard Hrazdira od Josefy Bláhové, vdovy po šebetovském lékaři podsedek čp. 6, přesně ten, který někdy kolem roku 1830 jeho děd Jan Hrazdira Bláhovým naopak prodal. Josefa Bláhová zde však měla doživotní výměnu, a tak Hrazdirovi žili do roku 1930 pouze v části domu. *(O historii domu si povíme někdy příště, jen podotknu, že za Bláhů zde byl rovněž obchod - kolem roku 1870 jej krátce provozoval Žid Jakob Wolf z Boskovic).* Za I. sv. války byl Eduard Hrazdira odveden. Vojenský výcvik neměl, proto zpočátku sloužil ve vojenských kasárnách v Brně. Později dělal písaře ve vojenské nemocnici v Risanu v Dalmácii.

Jak vzpomíná syn Ladislav Hrazdira, jeho tatínek jezdil od mládí velmi rád na kole (vůbec vlastnil první kolo v Šebetově), později na motocyklu. Za mladších let chodil také s panskými lovci na hony, na čekanou. Lovili v rozsáhlých lesích a na polích šebetovského katastru. K jeho dalším zálibám patřila práce s betonem (vybudoval třeba ozdobný bazén před domem čp. 6), zajímal se o rozvod elektřiny, dokázal instalovat telefon nebo zvonkové vedení. Celkem měl technické nadání.

Největší zálibou Eduarda Hrazdiry však byla muzika. Sám se naučil hrát na všechny běžné hudební nástroje, snad pouze mimo klavíru. Vystupoval u muzik, na hasičských výletech, na akademiích, společenských večírcích, o Vánocích či Velikonocích v knínickém kostele… V éře němého filmu doprovázel v místním kině jednotlivá představení na violu, jeho syn Ladislav na housle a August Forman na klavír. Také působil v orchestrálním doprovodu, když šebetovští a kniničtí společnými silami nacvičili operety „Kráska ze Šumavy" a z „Českých mlýnů", se kterými potom objížděli sousední vesnice. Ve 30. letech hrál v okresním orchestru v Boskovicích na violu. A navíc, jak vzpomíná jeho syn Ladislav Hrazdira, pokud nebylo právě pilno, dokázal zahrát a zazpívat nějakou hezkou písničku i zákazníkovi v krámě. Zákaznice ho pochválila: „ Pane Hrazdiro, vy jste veselý." A on byl rád.

Eduard Hrazdira vedl obchod ještě krátce po druhé světové válce. Poté odešel na odpočinek.

Opět se vrátím ke vzpomínkám Ladislava Hrazdiry: **„Po zdravotní stránce se měl tatínek po celý život pěkně. Na bolesti v kříži si nenaříkal, pohyboval se svěže. Všechny orgány mu asi fungovaly normálně. Stáří se ohlašovalo zapomnětlivostí a nedoslýchavostí. Svěžesti ubývalo, ale o holi nechodil. „ Tak jsem si povídal dřív, že až přestanu prodávat, budu hrát." To přání se mu nesplnilo. … Výron do mozku ho uložil do postele (naštěstí ne nadlouho) a ukončil jeho pozemskou pouť. „ To cé věje!" zaslechl bratr Eduard krátce před jeho smrtí. Muzika tatínka zaměstnávala do poslední chvíle…"**

Eduard Hrazdira zemřel v roce 1956, jeho manželka Růžena o dva roky dříve.

EDUARD HRAZDIRA

Obchod se smíšeným zbožím — Prodej lahvového piva

Převzato: **„ Malá kronika“**

(Ze vzpomínek Ladislava Hrazdiry, syna Eduarda Hrazdiry, na obchod v domě čp. 6 v Šebetově.)

„Vedle nových dveří se pyšnila výkladní skříň s velkými tabulemi skla. Vybavení samotné prodejní místnosti taky nebylo laciné - police, zásuvky, pult, skříně a čtyři moučnice.: do každé se vešel pytel mouky po 85 kg. Dveře do krámu a výkladní skříň byly chráněny železnými roletami. ... Jedna místnost v nádvorním traktu byla upravena a začalo se jí říkat „Magdina“ (skladiště). Nad vchodem do krámu byla zavěšena dlouhá zeleně natřená deska a na ní velkými bílými písmeny vyřezanými ze dřeva nápis „Eduard Hrazdira“; na jedné straně menšími písmeny „Obchod se smíšeným zbožím“ a na druhé „Prodej lahvového piva.“ - Ponenáhlu se police a zásuvky (šuflata) začaly plnit zbožím a mohl být zahájen prodej. Kdo byl první zákazník (kunšoft) historie nezaznamenala. Ale zákazníci chodili a obchod prospíval. ... Tatínek nakupoval zboží u velkoobchodníka v Boskovicích, ale hodně ho dostával přímo od výrobců - cikorku, mýdlo, hřebíky, mouku. Byla to doba obchodních cestujících. Ti opravdu obcházeli své zákazníky (ob-chod) nebo se snažili nové udržet a získat. Některý přijel jen s aktovkou, některý v kočáře. ... Špeditérskou službu - dovést zboží z Boskovic nebo jet pro ně na nádraží - dělal ponejvíce dědeček Valentů. ... V létě jsme otvírali o šesté, v zimě později. Večer jsme zavírali, až přestali chodit zákazníci. V létě to bylo třeba až o deváté. Pekařský pomocník někdy zaklepal i v noci - potřebovali kvasnice. Jednou za čtrnáct dní byla na pile výplata: byla ten den zvýšená tržba. Pomáhali jsme všichni. Byli jsme už vyučení, jak „zadělat kabelku“ (sáček), aby vypadala pěkně. „Škarnóst“ (kornout) jsme uměli svinout, to dnes neumí v obchodě myslím nikdo. ... Když odešel poslední zákazník a roleta se stáhla a zamkla, bylo ještě tady co dělat. Cukrová moučka bývala někdy v hrudkách. Tatínek ji na kuchyňském vále podrtil, dávali jsme ji do „kabalek“ a pak nabízeli lidem cukrovou moučku dvakrát mletou. Jindy jsme připravovali na prodej cukr „kloboukový“ (homolový). Bylo to něco jako kamenická práce rozsekat mnohakilovou homoli a navážit z ní kilové a menší porce na prodej. Doma měli lidé další práci, jak jej rozdrobit na menší kousky. A kupodivu těžko si zvykali na cukr krystalový, pískový, jak pohrdavě říkali. Někdo jej považoval za sladší. Bývaly v tom nekrvavé spory.

Kromě potravin jsme prodávali rozmanité průmyslové zboží. Přesto prodej vázl. Tatínek nebyl jediným obchodníkem ve vsi. Po válce (I. sv. v.) bylo hůř. Ceny se měnily a některé zboží se prodávalo se ztrátou. Než se vyprodalo, klesly ceny. A mezi lidmi bylo čím dál míň peněz. Přišel někdy chlapec pro ocet a platil vejci. Vejce bylo platidlo.

V těch ne zrovna šťastných letech neopouštěly tatínka podnikatelské plány. Vzpomínal na nějakého obchodníka Vydru. Před válkou začal pražit žitnou kávu ve velkém a posílal ji zákazníkům poštou v pětikilových baleních. Po válce už v tom nepokračoval. Co kdyby se stal jeho nástupcem!

Koupil velké pražidlo, do jeho bubnu se vešlo tuším 50 kil žita. Asi v deseti velkých kamenných hrncích jsme přesýpali namočené žito, až začalo klíčit, nasypali do bubnu a začali pražit. - doufal, že káva bude pěkně buclatá. Objednal v semenářství pytlík žita jako semeno - dva tři kousky pole jsme obdělávali, a tak se žito rozmnoží pod naším dohledem. Prodávali jsme teď původní Hrazdirovu sladovanou žitnou kávu. „ Kdo pro jinou jinam chodí, kapse i žaludku škodí.“ Zasílatelský obchod jsme nezačali, dodávali jsme však obchodníkovi v Boskovicích, ovšem za velkoobchodní cenu. Výdělek byl, ale na dluhy nestačil. Přišla druhá válka a s ní konec podnikání. Pražit žito na kávu, to by stálo o život. Byla vynalezena melta a z ní bylo možno uvařit kávu bez jakýchkoliv přísad.“

??

Poděkování

Vzpomínky jsem čerpala z „Malé kroniky“, kterou sepsal pan Ladislav Hrazdira, syn Eduarda Hrazdiry (dodatečně upravila a nechala v roce 1989 vytisknout paní Magdalena Zemanová, dcera). Za její zapůjčení stejně jako za možnost otisknout fotografie z rodinného alba děkuji paní Elišce Kleniwové.

Priste

V únorové příloze Zpravodaje se ještě krátce vrátíme do roku 2014 a připomene si jedno kulaté výročí svatby, dále se vydáme po stopách zatoulaného klavíru a povíme si i ledasco zajímavého kolem benzínové pumpy, která ve třicátých letech stávala při Odehnalově hospodě na křižovatce. Na závěr budeme luštit záhadu dvou starých fotografií.

??

Na základě archivních materiálů a vzpomínek pamětníků zpracovala Miroslava BOHÁČKOVÁ, kronikářka obce
679 35 Šebetov 72, tel. 724 275 143, e-mail: bohackova.mirka@seznam.cz

Eduard Hrazdira, obchodník v Šebetově.
(*1870 -†1956)

Josef Hrazdira, malíř.
(Kolem roku 1935.)

Eduard a Růžena (roz. Valentová) Hrazdirovi.
Svatební fotografie, rok 1901.

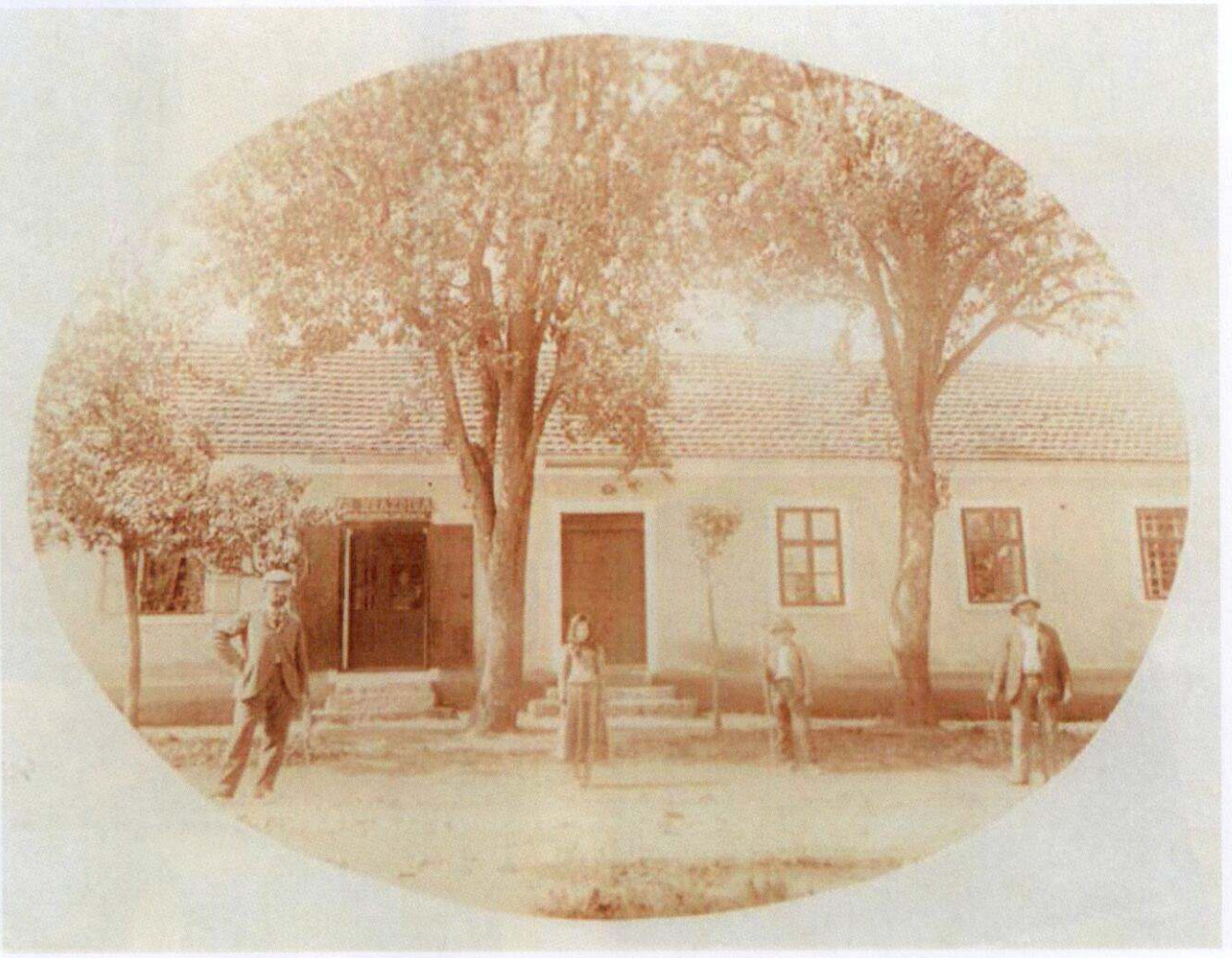

Obchod Hrazdirů na čp. 41 (u Okáčů). (Kolem roku 1900.)

Obchod Eduarda Hrazdiry na čp. 6. Uprostřed manželé Hrazdirovi, vlevo malíř Josef Hrazdira.
(Kolem roku 1935.)